Lukács Helga-Erika

Egy estém nem otthon

Midőn a boldogság villantja fogát,
s te utána kapsz, hiszed, már tiéd,
valóság falán ütközik, mint éjjeli bogár,
vicsorit, te örülsz, nem tudod, miért.

Csapdába ejtő szép-számtalanszor
orromnál fogva vezetett.
Szerelem magvából nem lesz, csak
szenvedésre kárhozott gyermekek.

Neked meséltem gyönyörű életem,
átkaroltál, remegtem.
Rút igazad ütötte fel fejét,
ajkad suttogott, hinni nem mertem.

Egy pillanat, mi változunk.
Valaha zöld szemem csillogott,
most fakó tekintet sugara
vetül rád. Mosolyom haldoklott.

Naiv gyermeki lelkem vigaszul
mint Mózes a sziklafalon,
ki népét készül menteni,
arcomra vízesést fakasztott.

Boldogság tengerén hajótörött,
sodródom az árral,
hazug vádak poharát kortyolom
karomban hamis baráttal.

Édes szerelem árbocán
zászlónkat vigyázom.
Fájdalmam hallgatag-
rátermett művész e világon.

Marosvásárhely, 2019. március 17.